

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Sanctis

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXX

Quantis B. Magdalena vitijs ante conuersionem, quanta item & quam
multiplici gratia post conuersionem abundârit, Sermo I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47060](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47060)

T. V.
22

*Quantis B. Magdalena vitis ante conuersionem, quantam et
quanta multiplici gratia post conuersionem abun-*
dauit.

VBI abundauit delictum, superabundauit & gratia, Rom. XV. Dicit huius
Apost. veritatem fratres charissimi facillime comprobare possumus
ex ea (cuius hodie diem festum colimus) muliere, quam etiam si con-
sideramus qualis ante & qualis post conuersionem fuerit, liquebit, sicut de-
lictum, ita & gratiam in ea abundasse. Quod multis ante conuersionem ob-
noxia fuerit peccatis, potest ex verbis Christi elici, quibus dixit: *Remittuntur
tibi peccata multa*, &c. Ex quibus conijci licet, quod iam cognomine vo-
cabatur peccatrix. Ita non pauca aut leuia & occulta commiserat peccata, quod
id nominis obtinuerat, ut omnibus nota esset peccatrix. Ideo etiam Phari-
saeus, cum tangeret Christi pedes Maria Magdalena, mirabatur, quod per-
mitteret se Christus tangi à tanta peccatrice. Nimirum si ad suos pedes ve-
nisset, ut dicit S. Gregorius, calcibus eam repulisset. Accedit, quod Marcus,
cum describeret Christum resurgentem primo Magdalene apparuisse, in-
refert: *Surgens Iesus prima sabbati, apparuit primo Maria Magdalena, de qua dicitur
septem demonia*. Non quidem fuit obsessa Maria Magdalena demonibus
corporaliter, sed peccatis, quibus demonum facta erat captiua atque man-
cipium. Hæc itaque peccata non leuia erant, quæ vocantur demonia. Vnde
etiam non est facile credendum, quod corpore fuerit virgo B. Maria Mag-
dalena (ut quidam dicere voluerunt) & mente tantummodo peccauerit, ut
que ornatu pretioso, curioso, lasciuo prouocans adolescentes suis studiis ac
moribus ad sui concupiscentiam, putantes eam inde honoratiorem facere,
cum tamen nihil modo derogeret gloriæ illius quod peccatrix olim fue-
rit: sed potius illi aliquid addat, ut postea dicam. Non tamen etiam credi-
derim publicam fuisse meretricem quandoquidem erat nobilis mulier &
diues: nec fuit adeo demens, nec adeo turpis, ut omnibus sese communi
exponeret. Poterat tamen habere, quo suam expleret libidinem. Fuit nihil-
ominus publica peccatrix vocata. Et inde dicuntur peccata eius tam graua,
quia fuit superba & lasciuia, ornans se ad prouocandam concupiscentiam
virorum. Namque hæc duo peccata nunquam sunt sola, sed plura aliã
ea concurrunt. Erat itaque in vanitatibus vana & superba: vnde seque-
batur (quia diues erat) superfluis sumptibus in vestium apparatu, & cæce-
rum muliebrium ornatum splendore, sicut superba ostentatione. Quia ve-
rò lasciuia erat, sequebantur & comitabantur alia peccata multa, de quibus
non est dicendum modo. Erat autem licet non publica meretrix tamen pub-
lica peccatrix, contenta vno aut altero amatore, & hoc palam. Quia ergo
scandalo erat multis, & occasio ruinae per vitam suam lubricam, nem ali-
cuius diabolus ad capiendas animas.

Quia verò ex vase iniquitatis volebat Christus eam facere vas dilectionis
(prædestinauerat enim illam ad magnam gloriam: quæ prædestinatio non
poterat

Quantis B.
Maria Mag-
dalena ante
conuersione
vitis subia-
cuerit.
Lucæ 7.
Ibidem.

Gregorius.
Marc 16.

Dæmonia
quomodo di-
cantur ex Ma-
gdalena cie-
ta.

Magdalena
num corpore
virgo fuerit.

Magdalena
an fuerit me-
retrix publi-
ca.

Magdalena
vt publica
peccatrix fu-
erit.

poterat esse inanis) attraxit eam, ut saltem prima fœminea curiositate ad prædicationem Iesu veniret. Dominus autem Iesus ita formavit verba sua, cum eam præsentem videret, illustrans gratiæ suæ radijs cor eius, ut sua dicta illam compungerent, ac cor eius penetrarent, & simul ignitis iaculis vulnerarent. Itaque compuncta dum plena cogitationibus atque suspirijs esset, totus mundus ei fiebat angustus (ita enim est grauatæ conscientiæ) nec poterat quiescere, donec ad Dominum rediret, quem iam credebat Deum & Salvatorem suum. Proinde discens illum inuitatum in domum Simonis quamvis de peccatis erubesceret, de quibus ante non erubuit, nō tamen erubescere penitere, sed abiecto pudore humano, ad conuiuium ingressa est in domum Simonis leprosi, sicut sanctus Lucas Euangelista in hodierno describit Euangelio. Verum quia hætenus, quomodo superabundauit delictum in B. Maria Magdalena, diximus. Nunc dicendum quomodo superabundauit in ea & gratia. Principio autem quia Apostolus dixit, *Scimus quoniam dilectus Deum, omnia cooperantur in bonum*, sciendū electis omnia cedere & cooperari in bonū, etiā peccata post conuersionē. Cernimus hoc in B. Maria Magdalena (quandoquidē omnino oportet eā excusare à peccatis) cui etiā peccata occasio fuerunt maioris profectus, & per consequens maioris gloriæ. Non quod peccata eius non fuerint peccata aut offensa, sed quod fuerint ei occasio salutis, & maioris feruoris ac profectus post conuersionem, quod olim ante conuersionem excefferat nimis peccando: quomodo intelligitur etiam quod Dominus dicit: *Gaudium est maius Angelis Dei super vno peccatore penitentem agente quam super nonaginta nouem iustis, qui non indigent penitentis*. Tanto namque fuit feruentior postea in dilectione, quanto sentiebat tardè conuersam & in multis perperam se fecisse. Tanto magis curauit Deum non offendere, quanto plus ante offenderat. Tanto gratior fuit, quanto maius beneficium acceperat: quia sentiebat se ex ore inferni, ex faucibus diaboli ereptam, & tot donis ditatam. Ita ergo fuerunt occasio ei peccata in meliorem vitam, maioris meriti & gloriæ. Puto equidem nunquam tam sancta fuisse B. Maria Magdalena, nisi ante fuisset peccatrix: non quia peccata fecerunt eā sanctam, sed quoniam humiliauerunt eam valde: & illa eius tanta humilitas locum diuinæ gratiæ in ea præparauit. Nec tamen omnibus profuit sciam electis quod peccauerant. Aliqui enim magis accenduntur erga Deum, quod seruati sunt in innocentia: alij quod perducti sunt ad penitentiam. Secundum ergo dispositionem cuiusque hominis operatur gratia: & ut operetur gratia in eo, ita permittit Deus hominem aptari. Est itaque prima gratia magna Dei, quæ abundauit in beata Maria Magdalena, quod peccata eius ei Deus non solum ad damnationem non impurauit, sed etiam ad profectum ordinauit, & maiorem charitatem.

Secunda gratia quæ collata est in Beatam Mariam Magdalenam, est perfecta conuersionis. Paucis sanctorum donatum est, ut ex immunda vita, ad perfectam penitentiam venerint. Licet plures sint penitentes quam innocentes, tamen perfectam penitentiam agentes pauci sunt. Vnde Ambrosius plures dicit reperiri posse, qui innocentiam seruauerint, quam qui perfectam penitentiam egerint. Quod tamen intelligitur de perfectissima penitentia, quæ non solum peccata damnat, nec solum carnem castigat, sed

Magdalenæ
ut Christus
ad se trahe-
re cepit.

Lucæ 7.

Rom 8.
Ut electis om-
nia coope-
rentur in bo-
num.

Lucæ 15.

Peccata vt B.
Magdalenz
proficiunt.

Prima gratia
Magdalenz
collata quæ.

Gratia con-
uersionis
perfectæ B.
Magdalenz
collata qua-
lis.
pauci perfe-
ctè penitēt.
Ambrosius.

T. V.
22

etiam vitia carnis & affectiones prauas, & concupiscentias mortificat. Tale
pœnitentiam fecit B. Maria Magdalena: Videte eius contritionis seruos,
videte eius dolorem: Non expectauit, vt solum inueniret Dominum, sed
per conuiuas ingressa est, nihil curans quid homines cogitent, modo
propitium sibi haberet Dominum. Cogitans autem quid pro munusculo
Domino offerret, animaduertit Dominum terrena non amare: pro fatigatione
tamen & calore releuando emit vnguentum nardi pyfici & instat aquæ
rosæ fluidum ac refrigeratiuum, & accessit retro (olim iacebant discum-
bentes, non sedebant: ideo retro expositis pedibus potuit appropinquare
pro verecundia, stans secus pedes pro humilitate, & ex nimio dolore cordis
fluebant ei tot lachrymæ super pedes Domini, vt illos lachrymis lacaret.
O quid operabatur Dominus in corde huius mulieris? Capillos deinde suos
accepit ad tergendum: quibus ante superba lasciuiuerat, eos nunc Domino in
ministerium parat: & osculabatur pedes eius pro summa deuotione, & v-
gebat. O quales cogitationes ascenderunt in cor eius. Christus manducabat
in mensa foris, sed magis ibi conuiuium habebat cum anima B. Mariæ
Magdalene, quam trahebat, liquefaciebat & vtebat in camino diuini dilectio-
nis. O quam subita mutatio. Heri peccatrix fuit, & filia diaboli: hodie filia,
& discipula, & sponsa facta est Christi. Heri malis peior erat: hodie multis,
qui nunquam mortaliter peccauerunt, effecta est melior acque perfectior.
Non dubium, quin multis innocentibus surrexerit sanctior: siquidem sancti-
tas & essentialia meritum non ex operibus pensatur, sed charitate, quæ in
opera meritoria sint. Charitas enim est, quæ fit vt mereamur: & quanto ma-
ior est, tanto plus meremur. Potest quis ex peccatis surgere, & viuificari
que donari maiori gradu charitatis, quam qui ante multis annis innocen-
ter vixerit. Non quidem iste habet opera, sed habet maiorem charitatem:
quæ tamen ociosa non manet, sed quo maior est, eo magis inde operatur.
Videte quam temerè iudicari Pharisæus. Habebat ipse opera iustorum, sed
non habebat tantam charitatem ad Deum, quantum mulier vna die con-
uersa: ideo fuit illi prælata in merito. Temerè itaque iudicauit, & Mariam
quali peccatricem, quæ iam non erat, sed conuersa & maiori gradu charita-
tis fulcita, quam ipse, & Christum iudicauit quasi nescientem, & qui debere
non permittere se tangi ab ea persona, quæ omnium per ora volabat, tan-
quam omnium hominum familiaritate esset indigna. Videte quam mem-
nem debeamus iudicare etiam peccatorem, quia qualis in momento esse po-
test, aut iam est mutatus in corde ignoramus: & subito resurgere potest in
maiori charitate: ergo etiam in maiori sanctitate. Cum autem Pharisæus
ille diceret intra se: *Si hic esset propheta, sciret vique quæ & qualis esset mulier, quæ
tangit eum*, Dominus similitudinem ac paradigma opponit inter cæcæ, di-
cens: Cui plus dimittitur, plus diligit, & cui minus dimittitur, minus diligit.
Sed dicat fortè hic aliquis: Ergo oportet me peccare multum, vt multum
mihi dimittatur, & sic cum dimissum fuerit multum, diligam etiam multum.
Non oportet te plus peccare, vt plus dimittatur: quia multi plura sub-
mittunt peccata, quibus tamen nihil dimittitur: sed oportet te peccata ma-
gis agnoscere, & te debitorem fateri. Quanto te magis agnoscis debitorem,
tanto tibi plus dimittitur. Dupliciter namque possunt hæc intelligi verbis
scilicet

Lucæ 7.

Magdalena
quam subito
mutata.

Meritū quid
efficiat.

Iudicium te-
merarium
quod opere
viciandum.

Lucæ 7.

Ibidem.

felicitate cui plus dimittitur, &c. Est qui peccatum suum parum curat, nec agnoscit, quantum offenderit Deum. Iste quidem peccatum non magnipendit. Quare hoc? Quia non magno in precio habet Deum, quem offendit. Quicquid enim magni æstimat homo, id sanè non vult amittere, aut offendere. Quia ergo parum agnoscit, parum etiam dolet: & idcirco parum etiam dimittitur ei: & ideo parum etiam beneficii consequutum se putat ex hac dimissione peccati: Deo parum gratus est pro beneficio, parumq; diligit. Sunt qui minima plangunt ut alij magna, quia cognoscunt, quantum sit offenderit Deum. Isti pro minimis putant se magnos debitores: ideo multum dimittitur eis: atque hoc ipso muleum diligunt pro magno beneficio, quod putant magnum, quia est verè magnum.

Alio modo possunt ita intelligi: Dimittitur homini non solum quod peccauit, sed etiam quod præseruatus est ab alijs peccatis. Qui ergo etiam in paucis deliquit, & à multis præseruatus est, si verè sapiens est, multorum se debitorem constituit, scilicet & eorum quæ incidit, & quæ incidere potuit: quæ utraque sunt dimissa: Alterum est, quia resuscitatus est per gratiam à malis, in quæ incidit: Alterum, quia præseruatus, ne incidere: quæ incidisset, nisi præseruatus fuisset. Multa dimissa sunt B. Mariæ Magdalene: quia & quæ commisit, & à quibus ne ea committeret, præseruata fuit. Hoc cum agnosceret, & utrobique debito se obnoxiam intelligeret, tanquam pro duplici magno beneficio dilexit multum. Ille autem qui minus agnoscit, minus diligit, minusq; dimittitur ei. Itaque non est ut plus pecces, sed ut perfectius agnoscas, in quo sis debitor: quia pro transgressione, & pro præseruatione à peccato debes. Id in quo transgressus es, non leuiter æstimes: ita fiet, ut & multa tibi dimittantur, & multum diligas benefactorè magnū. Tertio, abundauit in ea gratia ardentissimæ charitatis. Tanta fuit in ea charitas (ut etiam supradixi) ut in initio conuersionis multos excelleret, qui multo tempore innocentes Deo seruierant. Dilexit quoque multum, quia intellexit multa sibi dimissa, & quæ commisit, & quæ committere potuit. Eius autem dilectio primo liquet ex hoc, quia reconciliata, Christum deinceps nunquā offendit, nec amplius peccauit, sed semper de cætero innocenter vixit. Secundo, quia Christo semper adhæsit, prædicatū acceperat, ambulātem sequebatur, comedenti assidebat ad eius pedes. Quando adueniebat Iesus mortuo Lazaro fratre eius, ait: *Domine si fuisses hic non esses mortuus frater meus.* Quæ verba, ex nimio amore erga Christum protulit. O quantum fiebat illi: & hoc ex amore. Vocata cito occurrit ei, vocauerat enim Dominus eam, sciens quantum se diligeret. Cum aperiretur Lazari sepulchrum, timuit Maria pro Iesu, ne fœtore grauaretur, & ait: *Domine iam fœtet, &c.* O quam fidele cor pro dilecto gerebat. Patientè quoq; eum credenda est nunquam deseruisse. Quando Iesus amor suus pependit in cruce, illi quoq; lachrymabilis assistebat, tota vulnerata & compassione & amore. O quam libenter crucem Domini portasset, ac cum ipso mortua fuisset. Præter matrè enim Domini non fuit afflictius cor & morens magis, quam Mariæ Magdalene in passione Domini. Quare alijs abeuntibus, ipsa mansit sub cruce. Ideo etiam summa cum deuotione de facultatibus suis ministravit Domino, ut, inquit Euangelista. Bis quoq; Christum vixit viuentem: primo, conuersa: secundo, sabbato ante diè Palmarū.

Plus diligere eum cui plus remittitur, qui sic intelligendum.

Agnoscenti plus ignoscet.

Gratio charitatis quanta abundauit in B. Magdalena.

Magdalene charitas erga Christum unde percipit possit. Ioan. 11.

ibidem.

Magdalena quantum fuerit Christo compassa. Ioan. 19.

Luca 8. Luca 7.

T V
22

Item non sufficiebat ei, quod Ioseph ab Arimathia defunctum condierat, sed volebat etiam ipsa mortuum vngere, quod cum sexta feria non posset propter noctem, nec sabbato propter festum, altera post sabbatum, cum adhuc tenebræ essent, venit ad monumentum: quia cum maxima angustia expectauerat tam diu, vt sabbatum transiret, vt suo posset amori satisfacere. Manet quoque alijs mulieribus recedentibus ad sepulchrum flens, nec poterat ab illo separari, neque noctem imminetentem, nec milites armis strepentes ac sauiantes timens. Christum item agnoscens, voluit se in terra prostrare ad tenendos pedes eius. O quam festinanter cucurrit ebria præ amore ad amandandum alijs, cum Christus illi diceret: Vade, nuncia fratribus meis. Postquam autem ascendit Christus, ac si nihil haberet in terris relictum sibi charum, iuit ad desertum, ibique mansit XXX. annis, Deo & Angelis solis cognata. Quarto, gratia mira superabundauit in eius perfectissima conuersatione. Nam omnium virtutum fuit speculū. Humilima etiam fuit: ideo se non excusauit, cum soror eius Martha contra eam quæreretur: sed Dominum eam non modo excusauit, sed & laudauit, vt habetur etiam hodie vno in Euangelio. Nunquam laudauit Dominus aliquem in præsentia illius nisi B. Mariam Magdalenam: quod vtiq; non fecisset, nisi eius maximam humilitatem sciuisset. Fuit quoque patientissima: ideo non obmurmurauit, neque indignationem concepit aduersus murmurantes discipulos, Simonem ac alios, perfectior in hoc Apostolis existens, qui murmurauerunt contra duos fratres, Iacobum scilicet & Ioannem, cum vellent eum Christo sedere ad dextram & sinistram ipsius, & vindictam ignis de celo petebant contra eos, qui Christum recipere noluerunt. Quinto, in ea superabundauit gratia contemplationis. Siquidem in eremo XXX. annis eleuata in aëra manibus Angelorum septies per dies singulos caelestes hausit melodias, tota in Deum absorpta: & quo volebat ire, non suorum pedum vel aliorum hominum ministerio, sed ductu angelico ferebatur. Sexto, B. Maria Magdalena abundauit gratia singularis familiaritatis ad Christum. Nunquam enim poterat diu Christo abesse, & post Domini matrem non legitur Christum cuiquam se adeo familiarem exhibuisse, quemadmodum B. Mariæ Magdalenz. Apud quã ita libenter moratus, ita sæpè hospitatus est Christus? Cui ad suos pedes sedenti tam dulciter prædicauit. Cui adeo collachrymatus est fletus? Quem orantem tam cito exaudiuit? Quem excusauit ita studiose simul & amoretè apud discipulos? apud sororem? apud Simonem leprosum? Quem denique præsentem laudauit? Denique & excitatus à mortuis, primus illi apparuit, vt quam viuenti in carne mortali exhibuerat, etiam iam rediuitus & immortalis eidem exhiberet præcipuam & amicitiam & familiaritatem. Sed primo, abundauit gratia singularis intercessionis. Non dubium est, quin & cum Christus eam sibi habuit charissimam, ita promptissime illius precibus assenserit olim in terris, atque etiamnum annuat in caelis. Magna charitas inuincibilem Deum facile superat. Legitur Deus quondam ad preces Iosue iussisse Solem & Lunam totius diei & noctis spacio in eodem loco consistere, multaque alia scriptura sacra commemorat fecisse Deum suorum amicorum precibus adductum. Ita ergo & quidem multo magis ob hanc sibi tam eximie dilectam sponsam suam beatam Magdalenam multa fecit & facere

Gratia virtutum vt abundauit in B. Magdalena. Luc. 7.

Matth. 27. Luc. 8.

Gratia contemplationis vt abundauit in B. Magdalena.

Gratia familiaritatis erga Christum quanta abundauit in B. Magdalena. Luc. 10. Ioan. 11. Matth. 26. Luc. 10. Luc. 7. Marc. 16.

Gratia intercessionis quanta abundauit in B. Magdalena. Ioque. 6.

non desinit. Possemus id multis probare exemplis, nisi prolixitatem vitare-
mus. Nec est sanè ullis opus exemplis, ubi per se quilibet potest nullo nego-
cio intelligere Dominum nostrum Iesum Christum nihil illi negare aut
potuisse aut posse, quam & ipse tanta sibi familiaritate coniunxit, & à qua se
tam voluit vehementer amari. Nihil enim tam est efficax ad impetran-
dum, quam ingens charitas. Neque verò quisquam aut potest, aut debet am-
bigere, quin sicut olim adhuc in terris beata hæc Maria Magdalena feruētis-
simo Christi flagrauit amore, ita hodie sit Seraphicis adiuncta spiritibus, &
inter illos ignitissimos lapides cælestis Hierusalem tanquam gemma præ-
clarissima niteat, ardens inextimabiliter, & mirificè resplendens, tota fer-
uens amore incomparabili, & luce micans ineffabili, totum illud cæleste
palatium mirum in modum amoris suauitate, & splendoris serenitate ex-
hilarans. Quam nos charissimi modis omnibus decet & assiduis precibus
nobis apud Deum patronam conciliare, & virtutum ac benefactorum eius
exempla imitari. Peccatricem quondam fuisse agnouimus, sed relictis vitijs
perfectè penituisse. Et nos ergo, qui sine peccatis non sumus, malè hæc-
tenus vitam deploramus, & contractas vitiorum maculas penitentiæ
lachrymis eluamus. Voluit Omnipotens Deus hanc insignem peccatricem
ad maximam suæ amicitiz prærogatiuam euehere, vt nos non desperemus
post perpetrata peccata, sed de diuinæ pietatis visceribus confisi redeamus
ad implorandam diuinam Dei misericordiam, & superioris vitæ damnata
cæcitate ac nequitia, deinceps castè, religiose & iustè viuamus. Non vincitur
Deus multitudine scelerum ubi vera & sincera agitur penitentiæ. Iam nunc
resipiscamus, & laqueis dæmonum excussis, confugiamus ad pium Patrem:
Ecce expectat nos. Sit animus rectus & candidus, qui vitia oderit, & sit de-
ditus pietati. Curramus, properemus, iam hoc ipso puncto, hoc momento
conuertamur. Nescit tarda molimina sancti Spiritus gratia. Hodie licet,
cras fortassis non dabitur oportunitas. Si ex animo cupimus redire cum
Deo in gratiam, & totos nos componimus ad illius voluntatem, nulla erit
in impetranda venia difficultas. Adiuuet infirmitatem nostram, qui pro-
pter nos infirmus fieri dignatus est Iesus Christus Dominus noster, qui cum
Patre & Spiritu sancto viuat & regnat Deus, per infinita secula seculorum,
Amen.

SERMO II. IN EADEM SOLENNITATE.

*Seruare innocentiam, & ad vitam spiritus per penitentiam
resuscitari, verumque diuina gratia esse
munus.*

Postquam conuertisti me, egi penitentiam. Hieremiæ XXXI. Hæc verba
non absurdè possunt tribui beatissimæ Magdalene penitentiam a-
genti, quasi quæ Domino Christo eius feruorem contra Pharisæum
laudanti respondendo, laudem declinauerit, dicens: Postquam conuer-
tisti me, egi penitentiam, ac si dicat: Antequam tu me conuertisti qualis fue-
rim, & omnis ciuitas, & hic Pharisæus nouit, modo verò postquam con-
uertisti me, egi penitentiam, hoc est, non ego laude digna sum. Tuum ag-
nosco donum tua gratia est, quod ago & quod sum. Penitentiam ago, sed
post-

Magdalena
seraphicis
creditur in-
seria choris.

Titum 2.

Ambrosius.

Lucy.